

Arrest

nr. 78 925 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BELMANS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn X, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 maart 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 14 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 5 januari 2010.

1.3. Op 20 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 24 januari 2012 aangetekend verzonden.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Jassana in de provincie Suleimaniya (Noord-Irak). Toen u vier jaar oud was, zou uw vader zijn vermoord omwille van een intern conflict binnen de Jaf-stam. Om beide families van de Jaf-stam te verzoenen zou er een compromis zijn gesloten waarbij de zus van de moordenaar van uw vader werd uitgehuwelijkt aan uw oom en waarbij u werd beloofd aan de broer van de moordenaar van uw vader. Hij zou hebben gewacht om u als echtgenote tot zich te nemen tot uw studies waren afgerond. U zou echter weigerachtig hebben gestaan tegen dit huwelijk daar deze man behoorde tot de familie van de moordenaar van uw vader en bovendien veel ouder bleek te zijn dan u. Tijdens uw studentenperiode zou u verliefd zijn geworden op K(...) J(...) I(...) (OV 6.781.616 en CG 11/13081) en zou u op 27 november 2008 een relatie met hem zijn aangegaan. K(...) zou tweemaal om uw hand hebben gevraagd, maar dit zou telkens zijn geweigerd. Uw familie zou op de hoogte zijn gekomen van jullie relatie en zou K(...) hebben bedreigd. Toch zouden jullie de relatie hebben verder gezet. U zou eveneens een seksuele relatie met K(...) zijn begonnen. Daar u vreesde bij een uithuwelijking te zullen worden vermoord omwille van het verlies van uw maagdelijkheid, zou u hebben besloten samen met K(...) onder te duiken bij A(...), een vriend van hem. U zou met hem religieus zijn gehuwd en zou vervolgens op 20 februari 2011 samen met hem Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute zouden jullie op 14 maart 2011 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw studentenbadge, de overlijdensakte van uw vader, de overlijdensakte van uw broer en enkele medische rapporten betreffende het beëindigen van uw zwangerschap en uw ongeval in België.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde sinds november 2008 een relatie te hebben met K(...). Omwille van deze verboden relatie zou u Irak zijn ontvlucht. Zo zou u hebben kunnen ontsnappen aan een gedwongen huwelijk en aan eerwaak omwille van het verlies van uw maagdelijkheid vóór het huwelijk. Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over wat er zich in Irak heeft afgespeeld niet overeenstemmen met de verklaringen van uw echtgenoot.

Zo stelt u dat K(...) u in 2009 twee maal ten huwelijk heeft gevraagd. Hij zou een eerste maal om uw hand hebben gevraagd in maart 2009. Een tweede aanzoek zou vijf of zes maanden na het eerste aanzoek hebben plaatsgevonden (CGVS, pg.9). K(...) geeft eveneens aan twee maal om uw hand te hebben gevraagd, maar beweert dat hij een eerste aanzoek deed eind oktober of november 2008 en dat het tweede aanzoek volgde in maart 2009 (CGVS K(...), pg.5). Dat uw verklaringen betreffende een huwelijksaanzoek van uw geliefde een dergelijke incongruentie vertonen, is opmerkelijk te noemen. Bovendien blijken niet enkel uw verklaringen omtrent het huwelijksaanzoek niet overeen te stemmen met deze van K(...).

U geeft aan dat uw geliefde K(...) twee maal werd belaagd door uw neven en daarbij werd geslagen (CGVS, pg.9). Deze bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden na het tweede huwelijksaanzoek (CGVS, pg.9). Uw familie zou na het eerste aanzoek immers niet hebben vermoed dat u een geheime relatie met hem onderhield. Pas na het tweede aanzoek zouden ze begonnen zijn met de dreigementen (CGVS, pg.9). Omdat volgens u het tweede aanzoek plaatsvond vijf of zes maanden na maart 2009 (CGVS,pg.9), kan aldus worden gesteld dat uw echtgenoot vanaf augustus 2009 werd bedreigd door uw familie. Uw echtgenoot beweert echter dat het eerste incident reeds plaatsvond in mei 2009 (CGVS K(...), pg.6). Meer nog, zijn verklaringen wijken niet enkel af van uw verklaringen, maar wijken eveneens af van zijn eerdere verklaringen die hij aflegde in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS K(...), dd.06/04/2011). Daarin verklaarde hij immers dat uw familie hem een eerste maal bedreigde in januari 2009 en een tweede maal in juni 2009 (zie vragenlijst CGVS K(...), dd.06/04/2011,pg.2). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt uw echtgenoot dat hem geen data werden gevraagd tijdens het voorbereidend gehoor en hij aldus geen data heeft genoemd (CGVS K(...), pg.6). Nochtans werden zijn verklaringen die hij aflegde in de vragenlijst vertaald aan hem voorgelezen en stemde hij door middel van ondertekening in met de correctheid van zijn verklaringen (CGVS K(...), pg.2). Dat jullie verklaringen over de tijdssituering van de aanzoeken én van de bedreigingen niet blijken overeen te stemmen, roept grote twijfels op bij de waarachtigheid van uw relaas. Deze elementen vormen immers de aanleiding van jullie vlucht uit Irak.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat wat uw seksuele relatie met K(...) betreft er eveneens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw relaas. De handelingen die u heeft gesteld

vallen namelijk moeilijk te verklaren binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes. Zo wist u dat het aangaan van een seksuele relatie voor u grote problemen kon veroorzaken, zelfs uw doodvonnis kon betekenen (CGVS, pg.9). Bovendien zat u in een nog meer benarde situatie daar het huwelijksaanzoek van K(...) tot twee maal toe werd geweigerd én u op ieder moment kon worden uitgehuwelijkt aan de man aan wie u zou zijn beloofd. Dat u, zich bewust zijnde van deze risico's, eind november 2010 (CGVS, pg.10) door K(...) zou hebben laten ontmaagden, valt moeilijk te verklaren. U had immers geen enkele garantie dat dit alles niet zou worden ontdekt door uw familie of toekomstig echtgenoot, met alle negatieve gevolgen van dien. Dat jullie, gezien de moeilijke situatie waarin jullie zich al bevonden, niet voorzichtiger of terughoudender zouden hebben opgesteld, is zeer merkwaardig en laat eerder vermoeden dat jullie relatie wel getolereerd werd dan wel afgekeurd werd.

U haalt uw ontmaagding aan als reden om in februari 2011 te vluchten naar K(...) en met hem te huwen en vervolgens te vluchten (CGVS, pg.10). Opmerkelijk genoeg blijkt dit niet de reden te zijn die K(...) aanhaalt. Hij stelt immers in tegenstelling tot u dat de ontmaagding plaatsvond in december 2009 (CGVS K(...), pg.7), meer dan een jaar voor jullie vlucht uit Irak. Opvallend is eveneens dat u spreekt over een éénmalige seksueel gebeuren terwijl hij expliciet stelt verschillende malen seksuele betrekkingen met u te hebben gehad (CGVS K(...), pg.7). Niet alleen blijken jullie verklaringen hierin opnieuw zeer verschillend te zijn, maar geeft deze tegenstelling eveneens aan dat er aldus geen éénduidige verklaring kan worden gegeven voor de precieze reden van jullie vertrek, ruim twee jaar na het begin van jullie 'verboden' relatie.

Opmerkelijk is bovendien dat u beweert pas in oktober 2011- toen u dus al een hele poos in België verbleef - te hebben vernomen dat uw schoonfamilie werd bedreigd door uw familie (CGVS, pg.10). Uw schoonzus, die in Nederland woont (CGVS, pg.10), zou u deze informatie hebben meegedeeld nadat zij terugkwam van een bezoek aan Koerdistan (CGVS, pg.10). U geeft aan dat u niet op de hoogte was van verdere ontwikkelingen betreffende bedreigingen aan het adres van uw schoonfamilie toen u was ondergedoken bij A(...) (CGVS, pg.10). Opvallend genoeg stelt K(...) dat hij wel op de hoogte was van de bedreigingen die zijn familie kreeg toen jullie waren ondergedoken bij A(...). Hij geeft aan dat zijn familieleden werden aangevallen door uw familieleden, dat zijn broer kon ontsnappen en dat zijn broer hem meteen zou hebben opgebeld hierover (CGVS K(...), pg.6). Bovendien zou hij dit voorval ook meteen aan u hebben gemeld (CGVS K(...), pg.6). U weet nochtans van niets. Er dient geen betoog dat zijn verklaring hieromtrent niet compatibel blijkt te zijn met uw verklaring dat u pas in België door uw schoonzus op de hoogte werd gesteld van dit incident (CGVS, pg.11).

Daarnaast blijken jullie niet over concrete informatie te beschikken wat betreft de actualiteit van jullie problematiek in Irak. Zo zou u enkel weet hebben van een éénmalig incident waardoor uw schoonfamilie zich verplicht zou hebben gezien te verhuizen naar Bagdad (CGVS, pg.11). U zou niet weten of uw familie uw schoonfamilie daar heeft opgespoord of niet (CGVS, pg.11). Niet enkel is het onaanvaardbaar te noemen dat u niet weet of uw schoonfamilie nog werd/wordt belaagd maar dient bovendien te worden gesteld dat volgens K(...) uw schoonfamilie na hun vertrek naar Bagdad is teruggekeerd naar Kirkuk en er heden bij familie woont (CGVS K(...), pg.3). Eveneens onaanvaardbaar is het gegeven dat ook K(...) niet kan weergeven in welke mate zijn familie nog steeds wordt bedreigd omwille van jullie huwelijk (CGVS K(...), pg.7). Dit gebrek aan interesse voor wat er zich mogelijks na jullie vertrek nog heeft afgespeeld (en dus bijkomende indicaties kan inhouden met betrekking tot uw zelfverklaarde vrees voor vervolging) doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding.

Dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. Bovendien dringt zich de vraag op waarom u, die een belangrijke rol moest spelen bij een verzoening in een familieconflict nog niet uitgehuwelijkt was aan deze man waaraan u werd beloofd toen u vier jaar oud was (CGVS, pg.6,8). U bent inmiddels 30 jaar oud terwijl de huwbare leeftijd voor een Koerdisch meisje veel lager ligt, volgens de islam zelfs vanaf het moment van de eerste menstruatie. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat deze man 'zijn eigendom', zoals u het stelt (CGVS, pg.8), nog niet eerder was komen opeisen en zich zo meegaand zou hebben opgesteld door u eerst uw studies te laten afmaken (CGVS, pg.8). Temeer beider families al jaren in onmin leven waarbij langs beide kanten verschillende doden zouden zijn gevallen, én jullie huwelijk moest bijdragen tot een zekere verzoening (CGVS, pg.8). Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw vrees voor vervolging, omwille van een 'ongeoorloofde' relatie, niet aannemelijk gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u afkomstig bent uit Suleimaniya (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier

aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt namelijk uw studentenbadge, het uittreksel van overlijden van uw broer en uw vader en uw identiteitskaart kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze bevatten namelijk enkel uw identiteitsgegevens maar verschaffen geen informatie over uw vluchtaanleiding, noch over een eventueel verband tussen hun dood en uw vluchtaanleiding. De cd's met echografieën van uw gewezen zwangerschap (die om medische redenen in België moest worden afgebroken), een medisch rapport met betrekking tot uw ongeval (u werd in België aangereden door een auto) en een boekje van 'kind en gezin' zijn medische elementen die op zich niet worden betwist maar geen verband houden met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Tweede bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, een soenniet van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak). U zou samen met uw echtgenote K(...) H(...) T(...) (CG 11/13081B en OV 6.781.616) op 20 februari 2011 Irak zijn ontvlucht daar u en uw echtgenote werden bedreigd door haar familie. Uw echtgenote zou immers de inzet zijn van een compromis dat werd gesloten in een intern conflict van de stam. Zij zou worden uitgehuwelijkt aan de broer van de moordenaar van haar vader. Zij zou echter hebben gekozen om in het geheim een relatie met u aan te gaan, ook op seksueel vlak, en zou daarna hebben besloten met u te huwen. Jullie zouden samen op de vlucht zijn gegaan nadat zij haar ouderlijk huis was ontvlucht en haar familie naar jullie op zoek zou zijn gegaan. Op 14 maart 2011 zouden jullie in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van een voedselrantsoenkaart voor, een woonstkaart van uw vader en een foto van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de motieven die door uw echtgenote werden aangehaald (CGVS, pg.7). Daar in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van erkenning werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U kan deze beslissing hieronder nalezen:

"Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde sinds november 2008 een relatie te hebben met K(...). Omwille van deze verboden relatie zou u Irak zijn ontvlucht. Zo zou u hebben kunnen ontsnappen aan een gedwongen huwelijk en aan eerwraak omwille van het verlies van uw maagdelijkheid vóór het huwelijk. Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over wat er zich in Irak heeft afgespeeld niet overeenstemmen met de verklaringen van uw echtgenoot.

Zo stelt u dat K(...) u in 2009 twee maal ten huwelijk heeft gevraagd. Hij zou een eerste maal om uw hand hebben gevraagd in maart 2009. Een tweede aanzoek zou vijf of zes maanden na het eerste aanzoek hebben plaatsgevonden (CGVS, pg.9). K(...) geeft eveneens aan twee maal om uw hand te hebben gevraagd, maar beweert dat hij een eerste aanzoek deed eind oktober of november 2008 en dat het tweede aanzoek volgde in maart 2009 (CGVS K(...), pg.5). Dat uw verklaringen betreffende een huwelijksaanzoek van uw geliefde een dergelijke incongruentie vertonen, is opmerkelijk te noemen. Bovendien blijken niet enkel uw verklaringen omtrent het huwelijksaanzoek niet overeen te stemmen met deze van K(...).

U geeft aan dat uw geliefde K(...) twee maal werd belaagd door uw neven en daarbij werd geslagen (CGVS, pg.9). Deze bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden na het tweede huwelijksaanzoek (CGVS, pg.9). Uw familie zou na het eerste aanzoek immers niet hebben vermoed dat u een geheime relatie met hem onderhield. Pas na het tweede aanzoek zouden ze begonnen zijn met de dreigementen (CGVS, pg.9). Omdat volgens u het tweede aanzoek plaatsvond vijf of zes maanden na maart 2009 (CGVS,pg.9), kan aldus worden gesteld dat uw echtgenoot vanaf augustus

2009 werd bedreigd door uw familie. Uw echtgenoot beweert echter dat het eerste incident reeds plaatsvond in mei 2009 (CGVS K(...), pg.6). Meer nog, zijn verklaringen wijken niet enkel af van uw verklaringen, maar wijken eveneens af van zijn eerdere verklaringen die hij aflegde in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS K(...), dd.06/04/2011). Daarin verklaarde hij immers dat uw familie hem een eerste maal bedreigde in januari 2009 en een tweede maal in juni 2009 (zie vragenlijst CGVS K(...), dd.06/04/2011,pg.2). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt uw echtgenoot dat hem geen data werden gevraagd tijdens het voorbereidend gehoor en hij aldus geen data heeft genoemd (CGVS K(...), pg.6). Nochtans werden zijn verklaringen die hij aflegde in de vragenlijst vertaald aan hem voorgelezen en stemde hij door middel van ondertekening in met de correctheid van zijn verklaringen (CGVS K(...), pg.2). Dat jullie verklaringen over de tijdssituering van de aanvragen én van de bedreigingen niet blijken overeen te stemmen, roept grote twijfels op bij de waarachtigheid van uw relaas. Deze elementen vormen immers de aanleiding van jullie vlucht uit Irak.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat wat uw seksuele relatie met K(...) betreft er eveneens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw relaas. De handelingen die u heeft gesteld vallen namelijk moeilijk te verklaren binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes. Zo wist u dat het aangaan van een seksuele relatie voor u grote problemen kon veroorzaken, zelfs uw doodvonnis kon betekenen (CGVS, pg.9). Bovendien zat u in een nog meer benarde situatie daar het huwelijksaanzoek van K(...) tot twee maal toe werd geweigerd én u op ieder moment kon worden uitgehuwelijkt aan de man aan wie u zou zijn beloofd. Dat u, zich bewust zijnde van deze risico's, eind november 2010 (CGVS, pg.10) door K(...) zou hebben laten ontmaagden, valt moeilijk te verklaren. U had immers geen enkele garantie dat dit alles niet zou worden ontdekt door uw familie of toekomstig echtgenoot, met alle negatieve gevolgen van dien. Dat jullie, gezien de moeilijke situatie waarin jullie zich al bevonden, niet voorzichtiger of terughoudender zouden hebben opgesteld, is zeer merkwaardig en laat eerder vermoeden dat jullie relatie wel getolereerd werd dan wel afgekeurd werd.

U haalt uw ontmaagding aan als reden om in februari 2011 te vluchten naar K(...) en met hem te huwen en vervolgens te vluchten (CGVS, pg.10). Opmerkelijk genoeg blijkt dit niet de reden te zijn die K(...) aanhaalt. Hij stelt immers in tegenstelling tot u dat de ontmaagding plaatsvond in december 2009 (CGVS K(...), pg.7), meer dan een jaar voor jullie vlucht uit Irak. Opvallend is eveneens dat u spreekt over een éénmalige seksueel gebeuren terwijl hij expliciet stelt verschillende malen seksuele betrekkingen met u te hebben gehad (CGVS K(...), pg.7). Niet alleen blijken jullie verklaringen hierin opnieuw zeer verschillend te zijn, maar geeft deze tegenstelling eveneens aan dat er aldus geen éénduidige verklaring kan worden gegeven voor de precieze reden van jullie vertrek, ruim twee jaar na het begin van jullie 'verboden' relatie.

Opmerkelijk is bovendien dat u beweert pas in oktober 2011- toen u dus al een hele poos in België verbleef - te hebben vernomen dat uw schoonfamilie werd bedreigd door uw familie (CGVS, pg.10). Uw schoonzus, die in Nederland woont (CGVS, pg.10), zou u deze informatie hebben meegedeeld nadat zij terugkwam van een bezoek aan Koerdistan (CGVS, pg.10). U geeft aan dat u niet op de hoogte was van verdere ontwikkelingen betreffende bedreigingen aan het adres van uw schoonfamilie toen u was ondergedoken bij A(...) (CGVS, pg.10). Opvallend genoeg stelt K(...) dat hij wel op de hoogte was van de bedreigingen die zijn familie kreeg toen jullie waren ondergedoken bij A(...). Hij geeft aan dat zijn familieleden werden aangevallen door uw familieleden, dat zijn broer kon ontsnappen en dat zijn broer hem meteen zou hebben opgebeld hierover (CGVS K(...), pg.6). Bovendien zou hij dit voorval ook meteen aan u hebben gemeld (CGVS K(...), pg.6). U weet nochtans van niets. Er dient geen betoog dat zijn verklaring hieromtrent niet compatibel blijkt te zijn met uw verklaring dat u pas in België door uw schoonzus op de hoogte werd gesteld van dit incident (CGVS, pg.11).

Daarnaast blijken jullie niet over concrete informatie te beschikken wat betreft de actualiteit van jullie problematiek in Irak. Zo zou u enkel weet hebben van een éénmalig incident waardoor uw schoonfamilie zich verplicht zou hebben gezien te verhuizen naar Bagdad (CGVS, pg.11). U zou niet weten of uw familie uw schoonfamilie daar heeft opgespoord of niet (CGVS, pg.11). Niet enkel is het onaanvaardbaar te noemen dat u niet weet of uw schoonfamilie nog werd/wordt belaagd maar dient bovendien te worden gesteld dat volgens K(...) uw schoonfamilie na hun vertrek naar Bagdad is teruggekeerd naar Kirkuk en er heden bij familie woont (CGVS K(...), pg.3). Eveneens onaanvaardbaar is het gegeven dat ook K(...) niet kan weergeven in welke mate zijn familie nog steeds wordt bedreigd omwille van jullie huwelijk (CGVS K(...), pg.7). Dit gebrek aan interesse voor wat er zich mogelijks na jullie vertrek nog heeft afgespeeld (en dus bijkomende indicaties kan inhouden met betrekking tot uw zelfverklaarde vrees voor vervolging) doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding.

Dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. Bovendien dringt zich de vraag op waarom u, die een belangrijke rol moest spelen bij een verzoening in een familieconflict nog niet uitgehuwelijkt was aan deze man waaraan u werd beloofd toen u vier jaar oud was (CGVS, pg 6,8). U bent inmiddels 30 jaar oud terwijl de huwbare leeftijd voor een Koerdisch meisje veel lager ligt, volgens de islam zelfs vanaf het moment van de eerste menstruatie. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat deze man 'zijn eigendom', zoals u het stelt (CGVS, pg.8), nog niet eerder was komen opeisen en zich zo meegaand zou hebben opgesteld door u eerst uw studies te laten afmaken (CGVS, pg.8). Temeer beider families al jaren in onmin leven waarbij langs beide kanten verschillende doden zouden zijn gevallen, én jullie huwelijk moest bijdragen tot een zekere verzoening (CGVS, pg.8). Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw vrees voor vervolging, omwille van een 'ongeoorloofde' relatie, niet aannemelijk gemaakt."

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet in Noord-Irak kunt verblijven, bij uw echtgenote. Uw echtgenote blijkt uit de provincie Suleimaniya afkomstig te zijn en haar familie zou er eveneens woonachtig zijn (CGVS Trifa, pg.3). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan jullie vluchtaanleiding en bijgevolg evenmin aan de problemen met haar familie, kunt u ook niet aantonen dat het voor u onmogelijk zou zijn om er u te vestigen. Gezien uw familieband zich uitstrekt tot Noord-Irak, is er geen reden om te twijfelen aan de mogelijkheid voor u om u in Noord-Irak te verblijven.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, namelijk een kopie van een voedselrantsoenkaart, een woonstkaart van uw vader en een foto van uw vader kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze gegevens hebben namelijk enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, elementen die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk vermelden dat zij beroep aantekenen tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerken aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen en pogen te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers" van april 2009; UNHCR "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers" van juli 2010; Amnesty International "Iraqi civilians under fire" van 14 februari 2010; een niet gedateerd artikel over zelfverbranding; UNHCR "Guidelines on International Protection: Gender related persecution within the context of article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"; en een rapport van Home Office UK Border Agency "Iraq, Country of origin information (COI) report" van 25 maart 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing van verzoekster wordt de asielaanvraag geweigerd omdat (i) opgemerkt dient te worden dat haar verklaringen over wat er zich in Irak zou hebben afgespeeld niet overeenstemmen met de verklaringen van haar echtgenoot, (ii) er wat betreft haar seksuele relatie met K. er eveneens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar relaas, (iii) zij en haar echtgenoot niet over concrete informatie beschikken wat betreft de actualiteit van hun problematiek in Irak, en (iv) uit haar verklaringen blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

In hoofde van verzoeker werd een volgbeslissing genomen en voor wat betreft het subsidiair beschermingsstatuut werd erop gewezen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven bij zijn echtgenote.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, veroordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen niet wegens "*schending van hun eigen normen, gebruiken en taboes*". Zoals verzoekers zelf betogen in het verzoekschrift (p. 13) wordt de Koerdische samenleving vooral beheerst door conservatieve normen welke beperkte gedragscodes voorschrijven voor de individuen binnen de maatschappij. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de positie van de vrouw, naar het fenomeen van het "gedwongen huwelijk" en "eer gerelateerd geweld" in Kurdistan. Het is dan ook omwille van deze gebruiken, normen en taboes dat aan het relaas van verzoekers geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers, indien verzoekster op jonge leeftijd slachtoffer zou zijn geweest van een belofte waarbij zij uitgehuwelijkt zou worden aan de broer van de moordenaar van haar vader (gehoor, p. 6), teneinde een conflict tussen twee stammen te beslechten en zij veelvuldig zou zijn mishandeld en geslagen door de bij haar inwonende ooms en diens vrouwen (gehoor, p. 7), is het niet in het minst aannemelijk dat zij pertinent dit huwelijk zou hebben geweigerd en ging studeren aan de universiteit nabij Kirkuk. De mogelijkheid om te studeren staat haaks op het relaas van de belofte van een gedwongen huwelijk en de slechte behandelingen door haar familieleden. Dit klemmt des te meer nu verzoekster bij de beschrijving van de slechte behandeling van de familieleden onder andere stelt "(...) *Zij liet mij water uit de bron halen en ze probeerde altijd een probleem voor mij te veroorzaken. Ik mocht niet met andere mensen uit de school gaan picknicken ofzo. Ze lieten hun kinderen wel naar de activiteiten gaan, maar ik mocht zoiets niet doen.*" (gehoor, p. 7) en zij voorhoudt dat zij eigendom was van de andere familie (gehoor, p. 8). Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het relaas.

De algehele geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de leeftijd van verzoekster (°01/01/1982) in vergelijking met de belofte van een huwelijk dat als doel had het "*bewerkstelligen dat kinderen van beide stammen ter wereld komen en zo een compromis wordt gevormd tussen beide stammen waartussen de wederzijdse moorden gebeurden*" en "*door dit huwelijk te voltooien (...) de eer van de stammen hersteld (zou) worden en (...) er terug vrede (zou) kunnen heersen tussen de beide stammen*". Verzoekster was nog zeer jong toen het huwelijk werd gearrangeerd, zij wist vanaf de leeftijd van 14 of 15 jaar dat ze met die man zou moeten trouwen, zij verklaart zelf dat een dergelijk huwelijk niet kan geweigerd worden en dat zij eigendom was van de andere stam (gehoor, p. 8) dat het huwelijk dan nog niet zou voltrokken zijn op de leeftijd van 29 jaar. Verzoekster was namelijk bijna 30 jaar oud op het ogenblik van haar vlucht uit het land van herkomst zodat zij al lang, en zonder dat zij daar ook maar enig zeggenschap zou over hebben gehad, zoals blijkt uit de door verzoekster toegevoegde informatie, al dan niet gedwongen zou zijn getrouwd met deze man, indien haar relaas op enige waarheid zou berusten. Daarenboven zou het gedwongen huwelijk, naar het relaas van verzoekers, een dermate impact hebben gehad op het stammenconflict dat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een meisje dat slachtoffer is van zo'n overeenkomst vanaf het moment dat zij vruchtbaar is uitgehuwelijkt wordt. Dat zij pertinent kon weigeren om te huwen omdat zij wilde studeren en zij zeer intelligent was, kan niet in het minst overtuigen gelet op de Koerdische context waarbij het belang van een meisje/vrouw niets voorstelt zoals verzoekers, onder verwijzing naar mensenrechtenrapporten, in hun verzoekschrift onder andere aanhalen: "*The*

ongoing conflict, high levels of insecurity, widespread immunity, collapsing economic conditions and rising social conservatism are impacting directly on the daily lives of Iraqi women and placing them under increased vulnerability to all forms of violence within and outside their home en *"In rural areas of Northern Iraq, a practice called Jin bi Jin meaning "a woman of a woman". Similar practices can also be found in other areas of Iraq. Another custom, known as "exchange-for-blood-marriage", involves giving a girl or woman in marriage to another family as compensation for a killing"* (vrije vertaling: Het aan de gang zijnde conflict, onveiligheid, onschendbaarheid en de slechte economie en het stijgend sociaal conservatisme hebben een directe invloed op het dagelijkse leven van de Iraakse vrouwen en stelt hen in verhoogde mate bloot aan iedere vorm van geweld in en buitenshuis. Op het platteland bestaat er de praktijk van "Jin bi Jin", "een vrouw voor een vrouw. Gelijkaardige gebruiken komen voor in andere regio's. Een ander gebruik gekend als "ruil voor bloed huwelijk", bestaat erin dat een vrouw of een meisje aan een andere familie wordt gegeven ter compensatie van een moord.) Dat verzoekster in een dergelijke sociale omgeving het huwelijk zou kunnen weigeren of uitstellen omdat zij slim is en wil studeren stemt niet overeen met de realiteit zoals deze blijkt uit de door haar toegevoegde informatie.

Ook de rest van het relaas wordt ernstig aangetast door het gebrek aan geloofwaardigheid in vergelijking met de gebruiken en taboes, zoals blijkt uit de mensenrechtenrapporten toegevoegd aan het administratief dossier. Indien verzoeksters familie en haar toekomstige echtgenoot ook maar enig vermoeden zouden hebben gehad van een mogelijke relatie tussen verzoekers, wat uiteraard het geval is wanneer een huwelijksaanzoek wordt gedaan, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster op dat ogenblik wel zou gedwongen zijn geweest te huwen, gelet op haar leeftijd in 2008, en dat de familie in ieder geval wel alle mogelijke manieren zou hebben gevonden om verzoekster binnenshuis te houden. Dit alles klemt des te meer nu verzoekster ook voorhield dat zij thuis werd onderdrukt en mishandeld. Bijgevolg wordt geen geloof gehecht aan het relaas van verzoekers waarbij zij bedreigd worden door familie omdat verzoekster, beloofd aan een andere man, in 2008 een geheime seksuele relatie begon met haar huidige man, verzoeker.

Het besluit dat het relaas van verzoekers niet spoort met de realiteit en derhalve ongeloofwaardig is blijkt uit de zwakke positie van de Koerdische vrouw binnen de maatschappij waarbij zij veelvuldig slachtoffer worden van geweld door, onder andere, mannelijke familieleden wanneer vermoed wordt dat traditionele en sociale regels overtreden worden. Vrouwen worden onderworpen worden aan gedwongen en vroege huwelijken en lijden onder het geweld van vaders, broers en andere verwanten wanneer zij ingaan tegen de wil van de familie. Velen moeten het hoofd bieden aan vergelding wanneer zij een gedwongen huwelijk weigeren of een relatie aangaan met een partner die niet is uitgekozen door de familie. (Amnesty International p. 9 - *UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers* van april 2009 p. 146-147)

2.5. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen ende verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem/haar aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het louter neerleggen van en citeren uit rapporten over de situatie van Koerdische vrouwen, gedwongen huwelijken en bloedwraak in Irak/Noord-Irak toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan. Ook het louter behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep wijst er niet automatisch op dat verzoekster persoonlijk en systematisch wordt vervolgd of dat verzoeker daardoor het slachtoffer zal worden van bloedwraak. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke zoals blijkt uit het vorige punt. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

2.6. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men

overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst, wat zij in casu niet aantonen. De Raad stelt immers vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroepen dan de elementen aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, tonen verzoekers niet aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging door derden die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekster is afkomstig uit Suleymaniya en gezien verzoekers familieband is er geen reden om te twijfelen dat hij over een mogelijkheid beschikt om in Noord-Irak te verblijven, dit motief en de beoordeling van de veiligheidssituatie in Noord-Irak, zoals gesteld in de bestreden beslissingen, wordt door verzoekers niet betwist. Het motief met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. In de mate verzoekers toepassing vragen van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt.

2.9. Tot slot dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet zijn aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS